TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2009. gada 19. martā *

Lieta C-275/07

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2007. gada 8. jūnijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv G. Vilmss [*G. Wilms*], M. Velardo [*M. Velardo*] un D. Rekja [*D. Recchia*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz Dž. Albencio [*G. Albenzio*], *avvocato dello Stato*,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janss [*P. Jann*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), E. Levits un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 17. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2008. gada 11. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka:

— atsakoties Komisijai samaksāt nokavējuma procentus EUR 847,06 apmērā par muitas nodokļu novēlotu iegrāmatošanu un atsakoties valsts tiesību normas

pielāgot Kopienu tiesiskajam regulējumam attiecībā uz tādu muitas darbību iegrāmatošanu, kurām ir vispārējs nodrošinājums, kuras netiek apstrīdētas un kuras rodas Kopienas tranzītpārvadājuma rezultātā,

— atsakoties Komisijai samaksāt nokavējuma procentus EUR 3322 apmērā par Kopienu tiesiskajā regulējumā noteikto termiņu neievērošanu attiecībā uz muitas nodokļu, kas rodas saistībā ar tranzītpārvadājumiem Muitas konvencijas par starptautiskajiem preču pārvadājumiem, kuros lieto TIR karneti (TIR konvencija), kas parakstīta Ženēvā (Šveice) 1975. gada 14. novembrī (OV 1978, L 252, 2. lpp.; turpmāk tekstā — "TIR konvencija"), izpratnē, iekļaušanu "A" grāmatvedībā,

Itālijas Republika nav izpildījusi Padomes 1989. gada 29. maija Regulā (EEK, *Euratom*) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 155, 1. lpp.), un it īpaši tās 6. panta 2. punkta a) apakšpunktā, ko, sākot no 2000. gada 31. maija, aizstāj ar Padomes 2000. gada 22. maija Regulu (EK, *Euratom*) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 130, 1. lpp.), un it īpaši tās 6. panta 3. punkta a) apakšpunktu, paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

TIR konvencija

2 Itālijas Republika ir TIR konvencijas dalībniece tāpat kā Eiropas Kopiena, kas to apstiprināja ar Padomes 1978. gada 25. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2112/78 (OV L 252,

1. lpp.). Šī konvencija attiecībā uz Kopienu stājās spēkā 1983. gada 20. jūnijā (OV L 31, 13. lpp.).

3 TIR konvencijā cita starpā ir paredzēts, ka par precēm, kuras pārvadā saskaņā ar TIR procedūru, muitas iestādēs ceļā nav jāmaksā un jāiesniedz ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi un citi maksājumi.

4 Lai šīs iespējas varētu īstenot, TIR konvencijā paredzēts, ka precēm visā to pārvadājuma laikā jābūt pievienotam vienveidīgam dokumentam, TIR karnetei, ko izmanto pārvadājuma likumības kontrolei. Tāpat tā pieprasa, lai saskaņā ar tās 6. panta noteikumiem par pārvadājumiem galvotu līgumslēdzēju pušu apstiprinātas apvienības.

5 TIR karnete sastāv no lapu komplekta, kurā ir kupons Nr. 1 un kupons Nr. 2 ar atbilstošiem pasakņiem, uz kuriem norādīta visa vajadzīgā informācija, un viens kuponu pāris tiek izmantots katrā šķērsotajā teritorijā. Pārvadājuma sākumā pasaknis Nr. 1 tiek iesniegts nosūtītāja muitas iestādē; pārbaude notiek, kad no izvešanas muitas iestādes, kas atrodas tajā pašā muitas teritorijā, tiek atdots atpakaļ pasaknis Nr. 2. Šo procedūru atkārto katrā šķērsotajā teritorijā, izmantojot dažādus kuponu pārus, kas atrodas vienā un tajā pašā karnetē. TIR konvencijas piemērošanas nolūkā Kopiena ir uzskatāma par vienu muitas teritoriju.

6 TIR konvencijas 8. pantā ir noteikts:

"1. Galvotāja apvienība uzņemas samaksāt ievedmuitas un izvedmuitas nodokļus un citus maksājumus, kā arī soda naudu [nokavējuma procentus], kas jāmaksā saskaņā ar

tās valsts muitas normatīvajiem aktiem, kurā ir atklāts pārkāpums saistībā ar TIR pārvadājumu. Tā ir solidāri atbildīga par to, lai personas, kurām iepriekšminētās summas ir jāmaksā, to izdarītu.

2. Gadījumos, kad Līgumslēdzējas puses likumi un noteikumi neparedz maksāt ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus un citus maksājumus, kā noteikts iepriekš 1. pantā [punktā], galvotāja apvienība uzņemas ar tādiem pašiem nosacījumiem samaksāt summu, kas ir līdzvērtīga ievedmuitas un izvedmuitas nodokļu un citu maksājumu, kā arī soda naudas [nokavējuma procentu] summai.

[..]

7. Ja ir jāmaksā šā panta 1. un 2. punktā minētās summas, kompetentās iestādes pirms prasības iesniegšanas pret galvotāju apvienību pēc iespējas liek maksājumu izdarīt personai vai personām, kas ir tieši atbildīgas."

7 Atbilstoši TIR konvencijas 11. pantam:

"1. Ja TIR karnetes procedūra nav pabeigta vai ir pabeigta ar nosacījumiem, kompetentās iestādes nav tiesīgas likt galvotājām apvienībām maksāt 8. panta 1. un 2. punktā minētās summas, izņemot gadījumus, kad viena gada laikā no TIR karnetes apstiprināšanas dienas tās ir rakstiski paziņojušas iestādei par nepabeigšanu vai pabeigšanu ar nosacījumiem. To pašu noteikumu piemēro, ja pabeigšanas sertifikāts ir iegūts nelikumīgi vai ar krāpšanu, tikai tad termiņš ir divi gadi.

2. Prasību samaksāt 8. panta 1. un 2. punktā minētās summas galvotājai apvienībai iesniedz ne ātrāk kā 3 mēnešus pēc dienas, kurā iestāde informēta, ka karnetes procedūra nav pabeigta vai ir pabeigta ar nosacījumiem, vai ka pabeigšanas sertifikāts ir iegūts nelikumīgi vai ar krāpšanu, un ne vēlāk kā divus gadus pēc šās dienas. Tomēr gadījumos, par kuriem iepriekšminēto divu gadu laikā ir iesākta tiesvedība, visas maksājumu prasības jāiesniedz viena gada laikā no dienas, kad stājas spēkā tiesas spriedums.

3. Galvotājai apvienībai trīs mēnešu laikā no dienas, kad pret to ir iesniegta maksājuma prasība, jāsamaksā prasītās summas. Samaksātās summas iestādei atmaksā, ja divu gadu laikā no dienas, kurā iesniegta maksājuma prasība, muitas iestādes konstatē, ka saistībā ar attiecīgo pārvadājumu pārkāpuma nav bijis."

Kopienu tiesiskais regulējums muitas jomā

Regula (EEK) Nr. 2913/92

8 Saskaņā ar Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss") 92. pantu:

"Ārējā tranzīta procedūra tiek izbeigta, kad preces un atbilstošie dokumenti tiek uzrādīti galamērķa muitas iestādē, ievērojot attiecīgos procedūras noteikumus."

9 Saskaņā ar Muitas kodeksa 204. pantu:

"1. Ievedmuitas parāds rodas:

a) neizpildot kādu no pienākumiem, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras izmantošanu, kurā tās nodotas, vai,

b) neievērojot kādu nosacījumu preču nodošanai šajā muitas procedūrā, vai pazeminātas ievedmuitas nodokļa likmes vai nulles likmes piemērošanai precēm sakarā ar to galapatēriņu,

gadījumos, kas nav minēti 203. pantā, ja vien netiek konstatēts, ka neizpildīšana nav būtiski iespaidojusi attiecīgās pagaidu glabāšanas vai muitas procedūras pareizu norisi.

2. Muitas parāds rodas vai nu brīdī, kad pienākums, kura neizpildīšana rada muitas parādu, netiek vairs pildīts, vai brīdī, kad preces tiek nodotas attiecīgajā muitas procedūrā, ja pēcāk tiek konstatēts, ka faktiski nav bijis izpildīts kāds nosacījums, kas regulē preču nodošanu attiecīgajā procedūrā ar pazeminātas ievedmuitas nodokļa likmes vai nulles likmes piemērošanu sakarā ar preču galapatēriņu.

3. Parādnieks ir persona, kam atkarībā no apstākļiem vai nu jāpilda pienākumi, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras izmantošana, kurā tās nodotas, vai arī jāievēro nosacījumi preču nodošanai šajā procedūrā."

10 Atbilstoši Muitas kodeksa 217. panta 1. punktam:

"Ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu, turpmāk sauktu "nodokļa summa", muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana)."

11 Muitas kodeksa 221. panta 1. punktā ir noteikts:

"Muitas nodokļa summu, tiklīdz tā iegrāmatota, dara zināmu parādniekam saskaņā ar attiecīgajām procedūrām."

Regula (EEK) Nr. 2454/93

12 Saskaņā ar 348. pantu Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 253, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Īstenošanas regula"):

"1. Nosūtītāja muitas iestāde pieņem un reģistrē T1 deklarāciju, nosaka termiņu, kādā preces ir jāuzrāda galamērķa muitas iestādē, un veic pēc tās ieskatiem vajadzīgus identifikācijas pasākumus.

2. Nosūtītāja muitas iestāde T1 deklarācijā ieraksta vajadzīgos datus, patur vienu eksemplāru, bet pārējos nosūta atpakaļ galvenajam saistītam [atbildīgajam principālam] vai tā pārstāvim."

13 Šīs regulas 356. pantā ir noteikts:

"1. Preces un T1 dokumentu uzrāda galamērķa muitas iestādē.

2. Galamērķa muitas iestāde T1 dokumenta eksemplāros ieraksta ziņas par veiktām pārbaudēm un vienu no eksemplāriem tūlīt nosūta nosūtītājai muitas iestādei, bet otru patur.

[..]"

14 Saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. pantu:

"1. Ja sūtījumu galamērķa muitas iestādē neuzrāda un nodarījuma vai pārkāpuma vietu nevar konstatēt, tad nosūtītāja muitas iestāde par to ziņo galvenajam saistītam [atbildīgajam principālam] pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā līdz 11. mēneša beigām pēc Kopienas tranzīta deklarācijas reģistrācijas dienas.

2. Šī panta 1. punktā minētajā paziņojumā cita starpā min termiņu, līdz kuram muitas dienestiem pieņemamā veidā nosūtītājai muitas iestādei jāsniedz pierādījumi par tranzītpārvadājuma likumību vai par vietu, kur nodarījums vai pārkāpums faktiski izdarīts. Termiņš ir trīs mēneši no 1. punktā minētās paziņošanas. Ja līdz termiņa beigām pierādījumi nav sniegti, tad kompetentā dalībvalsts rīkojas, lai piedzītu attiecīgos nodokļus un citus maksājumus. Gadījumā, ja attiecīgā dalībvalsts nav tā, kurā atrodas nosūtītāja muitas iestāde, tad nosūtītāja muitas iestāde minētajai dalībvalstij tūlīt ziņo visu informāciju."

15 Īstenošanas regulas 454. pantā ir noteikts:

"1. Šo pantu piemēro, neskarot TIR un ATA konvenciju īpašos noteikumus par galvotāju apvienību saistībām gadījumos, kad izmanto TIR vai ATA karnetes.

2. Ja saistībā ar pārvadājumiem, ko veic ar TIR vai ATA karnetēm, vai tādu pārvadājumu laikā kādā dalībvalstī tiek atklāts nodarījums vai pārkāpums, tad iespējamo nodokļu un citu maksājumu piedziņu saskaņā ar Kopienas vai valsts noteikumiem veic minētā dalībvalsts, neskarot kriminālprocesu iespējamību.

3. Ja nav iespējams noteikt, kurā teritorijā nodarījums vai pārkāpums izdarīts, tad uzskata, ka nodarījums vai pārkāpums izdarīts tajā dalībvalstī, kurā tas atklāts, ja vien 455. panta 1. punktā noteiktā termiņā muitas dienestiem pieņemamā veidā tām netiek sniegti pierādījumi par pārvadājuma likumību vai par vietu, kur nodarījums vai pārkāpums reāli izdarīts.

[..]

Dalībvalstu muitas pārvaldes veic vajadzīgos pasākumus, lai nodarījumus vai pārkāpumus risinātu un uzliktu iedarbīgus sodus."

16 Atbilstoši šīs regulas 455. panta 1. un 2. punktam:

"1. Ja tiek atklāts, ka saistībā ar pārvadājumiem, ko veic ar TIR vai ATA karnetēm, vai tādu pārvadājumu laikā ir izdarīts kāds nodarījums vai pārkāpums, tad muitas dienesti par to ziņo ATA vai TIR karnetes turētājam un galvotājai apvienībai termiņā, kāds noteikts TIR konvencijas 11. panta 1. punktā vai ATA konvencijas 6. panta 4. punktā.

2. Pierādījumus par to, ka ar TIR vai ATA karneti veikts pārvadājums ir noticis likumīgi 454. panta 3. punkta 1. daļas nozīmē, sniedz termiņā, kāds noteikts TIR konvencijas 11. panta 2. punktā vai ATA konvencijas 7. panta 1. un 2. punktā."

Kopienu pašu resursu sistēma

17 1. pantā Padomes 1988. gada 24. jūnija Lēmumā 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 185, 24. lpp.), kurš, sākot no 1995. gada 1. janvāra, ir aizstāts ar Padomes 1994. gada 31. oktobra Lēmumu 94/728/EK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 293, 9. lpp.), ir noteikts:

"Lai nodrošinātu Kopienu budžeta finansējumu, tām piešķir pašu resursus saskaņā ar turpmākajiem pantiem.

Kopienu budžetu neatkarīgi no citiem ieņēmumiem pilnīgi finansē no Kopienu pašu resursiem."

18 Atbilstoši Lēmuma 88/376 un Lēmuma 94/728 2. panta 1. punkta b) apakšpunktam Kopienu budžetā iekļaujamos pašu resursus veido šādi ieņēmumi:

"kopīgā muitas tarifa nodevas un citas nodevas, ko Kopienu iestādes noteikušas vai paredz noteikt attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm, un muitas nodokļi par precēm, uz kurām attiecas Eiropas Ogļu un tērauda kopienas dibināšanas līgums".

19 Atbilstoši Lēmuma 88/376 un Lēmuma 94/728 8. panta 1. punktam:

"2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā minētos Kopienas pašu resursus dalībvalstis iekasē saskaņā ar savu normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem, ko vajadzības gadījumā labo, lai izpildītu Kopienas prasības. Komisija regulāri izskata valstu noteikumus, par kuriem to informē dalībvalstis, iesniedz dalībvalstīm labojumus, ko uzskata par vajadzīgiem, lai nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem, un ziņo budžeta pārvaldes iestādei. Dalībvalstis nodod Komisijas rīcībā resursus saskaņā ar 2. panta 1. punkta a)–d) apakšpunktu."

20 Regulas Nr. 1552/89 otrajā, astotajā un trīspadsmitajā apsvērumā, kuri ir līdzīgi Regulas Nr. 1150/2000 otrajam, piecpadsmitajam un divdesmit pirmajam apsvērumam, ir noteikts:

"(2) tā kā Lēmuma 88/376/EEK, *Euratom* 2. pantā minētajiem pašu resursiem ir jābūt pieejamiem Kopienai pēc iespējas ar vislabākajiem nosacījumiem, ir jānosaka kārtība, kādā Kopienām atvēlētos pašu resursus dalībvalstis nodod Komisijai;

[..]

(8) tā kā pašu resursi ir jānodod, ierakstot maksājamās summas kontā, ko šajā nolūkā Komisijas vārdā atver valsts kase vai iestāde, ko izraugās katra dalībvalsts;

ņemot vērā to, ka, lai līdzekļu plūsma nepārsniegtu to, kas ir vajadzīga budžeta izpildei, iepriekšminētos kontus Kopiena drīkst izmantot tikai, lai segtu Komisijas kases vajadzības;

[..]

(13) tā kā dalībvalstu un Komisijas cieša sadarbība sekmēs pareizu šīs regulas piemērošanu."

21 Atbilstoši 1. pantam attiecīgi Regulā Nr. 1552/89 un Regulā Nr. 1150/2000:

"[Attiecīgi Lēmumā 88/376 un Lēmumā 94/728] paredzētos Kopienas pašu resursus, turpmāk tekstā — "pašu resursi", nodod Komisijai un pārbauda, kā norādīts šajā regulā, neskarot Padomes 1989. gada 29. maija Regulu (EEK, *Euratom*) Nr. 1553/89 par galīgajiem vienotajiem pasākumiem, lai iekasētu pašu resursus, ko veido pievienotās vērtības nodokļi [(OV L 155, 9. lpp.)] un [Padomes 1989. gada 13. februāra] Direktīvu 89/130/EEK, *Euratom* [par to, kā saskaņot nacionālā kopprodukta noteikšanu pēc tirgus cenām (OV L 49, 26. lpp.)]."

22 Regulas Nr. 1552/89 2. pantā ir noteikts:

"1. Lai piemērotu šo regulu, Kopienu tiesības uz pašu resursiem, kas paredzēti Lēmuma 88/376/EEK, *Euratom* 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, tiek atzītas, tiklīdz dalībvalsts kompetentais dienests parādniekiem paziņo parāda summu.

Paziņojums tiek sniegts, tiklīdz kļūst zināms parādnieks un tiklīdz kompetentās pārvaldes iestādes var aprēķināt nodokļa summu, ievērojot visus Kopienas noteikumus, kas piemērojami šajā jautājumā.

2. Panta 1. punktu piemēro tad, ja jāgroza paziņojums."

23 Šī norma kopš 1996. gada 14. jūlija ir grozīta ar Padomes 1996. gada 8. jūlija Regulu (*Euratom*, EK) Nr. 1355/96 (OV L 175, 3. lpp.), un tās saturs ir pārņemts Regulas Nr. 1150/2000 2. pantā, kurā paredzēts:

"1. Šīs regulas piemērošanai Kopienas pašu resursu prasījumus, kas minēti Lēmuma 94/728/EK, *Euratom* 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram.

Diena, kas jāņem vērā 1. punktā paredzētajai noteikšanai, ir diena, kurā izdara ierakstu muitas noteikumos paredzētajās norēķinu grāmatās.

[..]

4. Šā panta 1. punktu piemēro, kad attiecīgais paziņojums ir jālabo."

24 Regulas Nr. 1552/89 6. panta 1. punktā un 2. punkta a) apakšpunktā [tagad — Regulas Nr. 1150/2000 6. panta 1. punkts un 3. punkta a) apakšpunkts] ir noteikts:

"1. Pašu resursu kontus pārzina dalībvalsts kase vai dalībvalsts norīkota iestāde, un tos sadala pa kontiem pēc resursu veida.

2. a) Prasījumus, kas noteikti saskaņā ar 2. pantu, ievērojot šā punkta b) apakšpunktu, ieraksta kontos [ko parasti sauc par "A kontiem"] vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. datuma, kas seko tam mēnesim, kurā prasījumi noteikti."

25 Saskaņā ar 8. pantu attiecīgi Regulā Nr. 1552/89 un Regulā Nr. 1150/2000:

"Korekcijas, kas izdarītas, piemērojot [attiecīgi 2. panta 2. punktu un 2. panta 4. punktu], pieskaita vai atņem no noteikto prasījumu kopsummas. Tās ieraksta kontos, kas paredzēti [attiecīgi 6. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā un 6. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktā], un kontu pārskatos, kas paredzēti [attiecīgi 6. panta 3. punktā un 6. panta 4. punktā], atbilstoši šo korekciju izdarīšanas dienai.

Par korekcijām izdara īpašu atzīmi, ja tās attiecas uz krāpšanas gadījumiem un pārkāpumiem, par ko jau ziņots Komisijai."

26 Atbilstoši Regulu Nr. 1552/89 un Nr. 1150/2000 9. panta 1. punktam:

"Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalstis pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi."

27 10. panta 1. punktā attiecīgi Regulā Nr. 1552/89 un Regulā Nr. 1150/2000 ir noteikts:

"Pēc tam, kad, piemērojot [attiecīgi Lēmumu 88/376 un 94/728] 2. panta 3. punktu, kā iekasēšanas izmaksas atskaitīti 10 %, minēt[o] lēmum[u] 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā minēto pašu resursu ierakstīšanu izdara ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kurā saskaņā ar [..] 2. pantu noteikts prasījums [..]."

28 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 un Regulas Nr. 1150/2000 11. pantu:

"Par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgai dalībvalstij jāmaksā procenti, kuru likme atbilst par diviem punktiem paaugstinātai procentu likmei, kuru attiecīgās dalībvalsts valūtas tirgū piemēro valsts īstermiņa kredīta operācijām, brīdī, kad beidzies termiņš. Par katru kavējuma mēnesi šo likmi palielina par 0,25 punktiem. Palielināto likmi piemēro visam kavējuma periodam."

29 Atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 un Regulas Nr. 1150/2000 12. panta 1. punktam:

"Komisija izmanto 9. panta 1. punktā minēto kontu kredītos ierakstītās summas, nepārsniedzot savas ar budžeta izpildi saistītās vajadzības pēc kases resursiem."

30 Regulas Nr. 1552/89 un Regulas Nr. 1150/2000 17. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 2. pantu noteiktajiem prasījumiem atbilstošā summa tiek nodota Komisijai, kā noteikts šajā regulā.

2. Dalībvalstis ir brīvas no pienākuma nodot Komisijas rīcībā noteiktajiem prasījumiem atbilstošās summas vienīgi tad, ja šīs summas nav iekasētas nepārvaramas varas (*force majeure*) dēļ. Turklāt dalībvalstis var neievērot šo pienākumu nodot Komisijai šādas summas īpašos gadījumos, kad, pilnīgi izvērtējot konkrēta gadījuma attiecīgos apstākļus, ir acīm redzami, ka naudas piedziņa no tām neatkarīgu apstākļu dēļ nav iespējama ilgstošā laika posmā. [..]"

Pirmstiesas procedūra

Pārkāpuma procedūra Nr. 2003/2241

31 1994. gada aprīlī, veicot tradicionālo pašu resursu pārbaudi, Komisija uzskatīja, ka noteiktos Kopienas tranzīta gadījumos Itālijas Republika noteiktajā termiņā nebija uzsākusi nodokļu piedzīšanas procedūru, neievērojot Īstenošanas regulas 379. pantu.

32 Ar 2001. gada 15. jūnija vēstuli Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 11. pantu prasīja Itālijas Republikai samaksāt nokavējuma procentus ITL 31 564 893 apmērā saistībā ar it kā nelikumīgiem tranzīta dokumentiem.

33 Pēc Itālijas Republikas veiktās izmeklēšanas tika konstatēts, ka no 201 dokumenta, kas tika uzskatīti par nepārbaudītiem, 11 tika pārbaudīti, kaut arī galamērķa muitas iestāde tai šos dokumentus nosūtīja pēc noteikto termiņu beigām. Šādos apstākļos šī dalībvalsts ar 2001. gada 31. jūlija paziņojumu informēja, ka ir gatava samaksāt nokavējuma procentus par nepārbaudītajiem tranzīta dokumentiem, vienlaikus apstrīdot Komisijas prasības attiecībā uz novēloti pārbaudītajiem dokumentiem likumību.

34 Šajā sakarā Itālijas Republika norādīja, ka, tā kā tranzīta dokumenti galamērķa muitas iestādē tika uzrādīti laikus, muitas parāds saskaņā ar Muitas kodeksa 204. pantu nav radies. Līdz ar to arī nokavējuma procenti nebija jāmaksā.

35 Pēc tam Komisija konstatēja vēl vienu novēlotas pārbaudes gadījumu, kura rezultātā tā izmainīja kopējo nokavējuma procentu, kurus tā prasīja maksāt Itālijas Republikai, summu.

36 Tā kā Komisija apstrīdēja šīs dalībvalsts argumentus un tā kā pēdējā minētā apstiprināja savu atteikumu maksāt minētos procentus, 2004. gada 3. februārī Itālijas Republikai Komisija nosūtīja brīdinājuma vēstuli, kurā atgādināja savus iebildumus un noraidīja šīs dalībvalsts izvirzītos argumentus.

37 Tā kā savā 2004. gada 8. jūnija atbildes vēstulē Itālijas Republika pastāvēja uz savu nostāju, 2005. gada 5. jūlijā Komisija nosūtīja argumentētu atzinumu tai, tajā aicinot šo dalībvalsti veikt pasākumus, kas nepieciešami, lai izpildītu minētā argumentētā atzinuma prasības divu mēnešu laikā no tā saņemšanas brīža.

38 Atbildot uz minēto argumentēto atzinumu, šī dalībvalsts apstiprināja savu nostāju un norādīja, ka piemērots veids šī jautājuma atrisināšanai ir prasības celšana Tiesā.

Pārkāpuma procedūra Nr. 2006/2266

39 Pamatojoties uz Itālijas Republikas vēstuli, kuru 1999. gada 27. janvārī tā nosūtīja Eiropas Kopienu Revīzijas palātai, Komisija identificēja četrus Kopienas tranzītpārvadājumus, uz kuriem attiecas TIR konvencija, kuriem ir vispārējs nodrošinājums un kuri netiek apstrīdēti, un uzskatīja, ka tie tika pārbaudīti pēc Regulā Nr. 1552/89 paredzētā termiņa beigām.

40 Tādējādi Komisija prasīja Itālijas Republikai samaksāt nokavējuma procentus par laika periodu no brīža, kad pašu resursi bija jānodod Komisijas rīcībā, līdz brīdim, kad šī dalībvalsts varēja veikt atbilstošas korekcijas pēc korekciju veikšanas paziņojumā parādniekam.

41 Itālijas Republika atteicās maksāt nokavējuma procentus tāpat kā pārkāpuma procedūrā Nr. 2003/2241. Tā apgalvoja, ka, neesot muitas parādam un tādējādi — galvenajam pienākumam, nokavējuma procentu samaksa nepamatoti izmainītu šo procentu juridisko būtību, tos pielīdzinot sankciju pasākumam, ko piemēro par Regulā Nr. 1552/89 noteikto termiņu formālu neievērošanu attiecībā uz šajā regulā paredzēto darbību norisi.

42 2006. gada 4. jūlijā Itālijas Republikai Komisija nosūtīja brīdinājuma vēstuli, kurā prasīja tai samaksāt nokavējuma procentus EUR 3322 apmērā.

43 Noteiktajā termiņā nesaņemot šīs dalībvalsts apsvērumus, 2006. gada 12. oktobrī Komisija nosūtīja argumentētu atzinumu, uz kuru Itālijas Republika atbildēja ar 2006. gada 12. decembra paziņojumu. Itālijas Republika piekrita iespējai iesniegt jautājumu izlemšanai Tiesā kopā ar pārkāpuma procedūras Nr. 2003/2241 lietu.

44 Pastāvot šādiem apstākļiem, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

45 Komisija apgalvo, ka Regulas Nr. 1552/89 11. pants tika pārkāpts gan pārkāpuma procedūras Nr. 2003/2241, gan pārkāpuma procedūras Nr. 2006/2266 ietvaros.

46 Attiecībā uz pārkāpuma procedūru Nr. 2003/2241 Komisija vispirms apgalvo, ka, tā kā nosūtītāja muitas iestāde līdz Īstenošanas regulas 379. pantā noteiktā termiņa beigām nesaņēma pierādījumu par tranzītpārvadājuma pārbaudi, šī muitas darbība ir jāuzskata par nelikumīgu, un tāpēc radās muitas parāds. Galvenā loma Kopienas resursu konstatēšanā un nodošanā ir nosūtītājai muitas iestādei, kas nozīmē, ka, lai ar atpakaļejošu spēku atceltu pienākumus, kādi ir uzlikti dalībvalstīm saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. pantu, nevar likumīgi atsaukties uz to, ka galamērķa muitas iestāde novēloti paziņoja par preču pienācīgu saņemšanu.

47 Komisija apgalvo, ka Kopienu tiesiskajā regulējumā paredzētie termiņi ir obligāti saskaņā ar šī regulējuma mērķi, proti, nodrošināt vienveidīgu piemērošanu noteikumiem par muitas parāda piedziņu attiecīgo resursu ātras nodošanas interesēs. Kompetentajai dalībvalstij ir jānosaka pašu resursi pat tad, ja tā apstrīd šo resursu rašanos, pretējā gadījumā tā pārkāptu Kopienu finansiālā līdzsvara principu.

48 No minētā Komisija secina, ka, ja termiņi, kas noteikti Īstenošanas regulas 379. pantā, ir beigušies pirms ir saņemti pierādījumi par tranzītpārvadājuma likumību, tad kompetentajai dalībvalstij saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 6. pantu nekavējoties ir

jāiegrāmato neapstrīdētās summas, uz kurām attiecas nodrošinājums, "A" kontā un līdz ar to tās jānodod Komisijas rīcībā saskaņā ar minētās regulas 10. pantu.

49 Turpinājumā Komisija atsaucas uz Regulas Nr. 1552/89 11. panta formulējumu un apgalvo, ka pienākums attiecīgajai dalībvalstij samaksāt procentus izriet vienkārši no šo summu neiegrāmatošanas vai novēlotas iegrāmatošanas neatkarīgi no visiem citiem nosacījumiem.

50 Attiecībā uz Itālijas Republikas argumentiem, saskaņā ar kuriem nokavējuma procenti saistībā ar attiecīgajām darbībām nebija jāmaksā tāpēc, ka muitas parāds nekad nebija radies, Komisija vispirms apgalvo, ka Īstenošanas regulas 379. pants skaidri pierāda pretējo, proti, ka muitas parāds var rasties, ja pastāv viens no diviem šajā pantā paredzētajiem strukturālajiem nosacījumiem, proti, vai nu ir notikusi nelikumīga muitas darbība, vai arī parādnieks nav iesniedzis pierādījumus šādas darbības likumībai.

51 Komisija arī apgalvo, ka Regulas Nr. 1552/89 11. pantā paredzētie nokavējuma procenti ir nevis procenti, kas jāmaksā parādniekam par nodokļu novēlotu samaksu, bet gan nokavējuma procenti, kas jāmaksā tieši dalībvalstij par to vien, ka tā nav iegrāmatojusi vai ir novēloti iegrāmatojusi muitas parādus. Šī iemesla dēļ tiek uzskatīts, ka dalībvalsts nav izpildījusi savu pienākumu tad, ja tā nav veikusi ierakstu kontā, un šajā sakarā nav nozīmes tam, ka naudas prasību par nodokļu samaksu vēlāk varētu celt pret parādnieku.

52 Turklāt Komisija apstrīd argumentu, saskaņā ar kuru fakts, ka tika prasīts samaksāt nokavējuma procentus, kaut arī pēc novēlotās pārbaudes tranzītpārvadājumi izrādījās likumīgi, nozīmē šo procentu izmantošanu kā sankciju. Šajā sakarā tā apgalvo, ka, lai rastos minēto procentu samaksas pienākums, pietiek ar to, ka nav izpildīti Kopienu tiesiskajā regulējumā paredzētie pienākumi, un nav nepieciešams, lai būtu nodarīts arī reāls mantisks kaitējums.

53 Pārkāpuma procedūras Nr. 2006/2266 ietvaros Komisija apgalvo, ka, beidzoties TIR konvencijas 11. pantā paredzētajam termiņam, preču nosūtītājai muitas iestādei vajadzēja uzsākt [nodokļu] piedzīšanas procedūru.

54 Ja nosūtītāja muitas iestāde nav saņēmusi pierādījumu par tranzītpārvadājumu pārbaudi 15 mēnešu laikā no brīža, kad minētā muitas iestāde apstiprināja TIR karneti, tad šie tranzītpārvadājumi ir jāuzskata par nelikumīgiem, un tā rezultātā rodas muitas parāds.

55 Komisija piebilst, ka šajā gadījumā dalībvalstij ir jākonstatē Kopienu tiesības uz pašu resursiem, piemērojot Regulas Nr. 1552/89 2. pantu, tiklīdz kompetentās administratīvās iestādes var aprēķināt nodokļu summu, kas izriet no muitas parāda, un identificēt parādnieku. Tomēr saskaņā ar Tiesas judikatūru par kompetentām piedzīt muitas parādu tiek uzskatītas tās dalībvalsts iestādes, no kuras tika nosūtītas preces.

56 No minētā Komisija secina, ka gadījumos, kas tiek apstrīdēti šajā lietā, Itālijas Republikai bija jākonstatē prasījumi uz pašu resursiem un tie jāiegrāmato "A" kontā vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. datuma, kas seko mēnesim, kurā prasījumi noteikti. Tā piebilst, ka šai dalībvalstij bija jāuzsāk arī [nodokļu] piedziņa saskaņā ar TIR konvencijas 11. panta 2. punktu, lai nodrošinātu pašu resursu ātru un efektīvu nodošanu Komisijai.

57 Šādos apstākļos Komisija prasa, lai abu minēto pārkāpuma procedūru kontekstā tai tiek samaksāti procenti par laika periodu no brīža, kad tās rīcībā bija jānodod pašu resursi, līdz brīdim, kad Itālijas Republika varēja veikt atbilstošas korekcijas pēc korekciju veikšanas paziņojumā parādniekam saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 8. pantu.

58 Itālijas Republika, atgādinājusi Īstenošanas regulas 379. panta formulējumu, uzsver, ka attiecīgo tranzītpārvadājumu likumība netiek apstrīdēta un ka pierādījumi to likumībai tika iesniegti laikus, kā rezultātā nevar apgalvot, ka nodokļi, kas bija jāsamaksā Kopienai, tika piedzīti novēloti. Šī dalībvalsts no tā secina, ka nav izpildīti nosacījumi attiecībā uz pienākumu samaksāt nokavējuma procentus saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 11. pantu, kurā ir atsauce uz "visiem kavējumiem, izdarot ierakstus [..] kontā", jo šajā gadījumā nekāds ieraksts nebija jāveic.

59 Tāpat Itālijas Republika apgalvo, ka Kopienai netika nodarīts nekāds kaitējums, jo nav Kopienas līdzekļu, kuri būtu jāpiedzen, tā kā tranzītpārvadājumi, pēc tās domām, tika veikti likumīgi. Šajā sakarā tā norāda, ka jautājums ir par to, vai sekundārs pienākums attiecībā uz procentiem par termiņa nokavēšanu var pastāvēt arī tad, ja nepastāv pamatpienākums.

60 Turklāt šī dalībvalsts apgalvo, ka kompetentajai iestādei nevar pārmest nodokļu novēlotu piedziņu un ka Kopienu iestādēm tika novēloti paziņots par darbību faktisku pārbaudi tāpēc, ka galamērķa muitas iestādes novēloti nosūtīja informāciju.

61 Minētā dalībvalsts arī norāda, ka apstākļi attiecīgajā laikā, proti, Kopienas tranzīta režīma funkcionēšanas grūtības pēc Eiropas Savienības paplašināšanas, iekļaujot dažas EBTA dalībvalstis, izraisīja "5 eksemplāru" vispārēju novēlotu nosūtīšanu. Šādā kontekstā nosūtītājas muitas iestādes uzskatīja, ka bija loģiski — nepastāvot nevienam faktam, kas liktu domāt, ka ir pieļauta nelikumība, — neuzsākt maksājumu piedziņu nekavējoties, lai izvairītos no tā, ka šīs summas ir jāatmaksā gadījumā, ja tiktu konstatēts, ka darbība bija likumīga un ka nokavējums radās, kā tas bija šajā gadījumā, tikai administratīvas kļūdas dēļ.

62 Visbeidzot, Itālijas Republika apgalvo, ka prasība šādā gadījumā samaksāt procentus par termiņa nokavēšanu nozīmētu piešķirt šādiem procentiem sankcijas nozīmi, kas nav pieļaujams.

Tiesas vērtējums

63 Komisija apgalvo, ka Itālijas Republika nav izpildījusi Padomes Regulā Nr. 1552/89 un it īpaši tās 6. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētos pienākumus. It īpaši tā pārmet, ka šī dalībvalsts atteicās tai samaksāt nokavējuma procentus par, pirmkārt, ar Kopienas tranzītpārvadājumiem saistītu muitas nodokļu novēlotu iegrāmatošanu un, otrkārt, termiņu, kas ir paredzēti Kopienas tiesiskajā regulējumā attiecībā uz muitas nodokļu iekļaušanu "A" kontā TIR konvencijā paredzēto tranzītpārvadājumu ietvaros, neievērošanu.

64 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 6. panta 1. punktu pašu resursu kontus dalībvalstīs pārzina Valsts kase vai dalībvalsts norīkota iestāde. Saskaņā ar šī panta 2. punkta a) apakšpunktu dalībvalstīm ir pienākums ierakstīt kontos prasījumus, "kas noteikti saskaņā ar [šīs regulas] 2. pantu", vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. datuma, kas seko mēnesim, kurā prasījumi noteikti.

65 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 2. pantu Kopienu tiesības uz pašu resursiem tiek atzītas, tiklīdz dalībvalsts kompetentais dienests parādniekam paziņo parāda summu. Parādnieks ir jāinformē, tiklīdz kompetentās muitas iestādes var aprēķināt prasījumu, kas izriet no muitas parāda, summu un identificēt parādnieku (2005. gada 15. novembra spriedums lietā C-392/02 Komisija/Dānija, Krājums, I-9811. lpp., 61. punkts).

66 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 11. pantu par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus šīs regulas 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgajai dalībvalstij jāmaksā nokavējuma procenti, kurus piemēro visam kavējuma periodam. Šie procenti ir maksājami neatkarīgi no iemesla, kādēļ šie resursi Komisijas kontā ir ierakstīti ar nokavējumu (skat. 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-460/01 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-2613. lpp., 91. punkts).

67 Šādos apstākļos ir jāpārbauda, vai Itālijas Republikai bija jākonstatē Kopienu tiesības uz pašu resursiem un tās jāieraksta Regulas Nr. 1552/89 6. panta 1. punktā paredzētajā kontā un, ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, — vai tai ir jāmaksā nokavējuma procenti saskaņā ar šīs regulas 11. pantu.

Par Kopienu tiesību uz pašu resursiem pastāvēšanu

68 Kopienas ārējā tranzīta ietvaros muitas iestādes var aprēķināt nodokļu summu un identificēt parādnieku vēlākais Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktā paredzēto trīs mēnešu laikā, tas ir, ne vēlāk kā 14 mēnešu laikā pēc Kopienas tranzīta deklarācijas reģistrācijas dienas (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 71. punkts). Tādējādi Kopienu tiesības uz pašu resursiem var tikt konstatētas ne vēlāk par šo datumu.

69 Starptautisko preču pārvadājumu, kuros lieto TIR karneti, kontekstā no TIR konvencijas 11. panta izriet, ka tas var notikt ne vēlāk kā trīs gadu laikā no dienas, kad šīs iestādes ir apstiprinājušas TIR karneti.

70 Šajā gadījumā gan pārkāpuma procedūras Nr. 2003/2241, gan pārkāpuma procedūras Nr. 2006/2266 kontekstā ir skaidrs, ka sūtījumi galamērķa muitas iestādē tika uzrādīti laikus, taču pēdējā minētā nenosūtīja nekavējoties nosūtītājai muitas iestādei dokumentus, kas apliecināja darbību likumību.

71 Taču Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, ja "sūtījumu galamērķa muitas iestādē neuzrāda", tad nosūtītājai muitas iestādei par to ir jāpaziņo atbildīgajam principālam, turpretim saskaņā ar Īstenošanas regulas 455. panta 1. punktu un TIR konvencijas 11. panta 1. punktu, ja TIR karnetes procedūra nav pabeigta, tad muitas dienestiem par to ir jāpaziņo TIR karnetes turētājam.

72 Itālijas Republika no tā secina, ka nekāds muitas parāds nebija radies, kas nozīmē, ka nerodas jautājums par Kopienas maksājumu novēlotu piedziņu.

73 Šāds arguments ir jānoraida.

74 Jāatgādina, pirmkārt, ka Īstenošanas regulas 356. pantā ir paredzēts, ka, ja preces tika uzrādītas galamērķa muitas iestādei, tad pēdējai minētai "vien[s] no [T1 dokumenta] eksemplāriem tūlīt [ir jā]nosūta nosūtītājai muitas iestādei".

75 Otrkārt, ir jāatgādina, ka nosūtītāja muitas iestāde ir tā, kurai ir jāpaziņo atbildīgajam principālam par nelikumīgu tranzītpārvadājumu saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktu.

76 No minētā izriet, kā ģenerāladvokāte to ir norādījusi savu secinājumu 66. punktā, ka šī tiesību norma ir jāsaprot no nosūtītājas muitas iestādes pozīcijas, proti, tādā nozīmē, ka, ja pēdējā minētā netika informēta par sūtījuma uzrādīšanu galamērķa muitas iestādē, beidzoties termiņam, kādu nosūtītāja muitas iestāde bija noteikusi saskaņā ar Īstenošanas regulas 348. panta 1. punktu, nosūtītājai muitas iestādei ir jāuzskata, ka preces netika uzrādītas galamērķa iestādē.

77 Citādāka Īstenošanas regulas 379. panta 1. punkta interpretācija padarītu bezjēdzīgu procedūru, ar kuru tiek pierādīta šī panta 2. punktā paredzētā tranzītpārvadājuma likumība.

78 No minētā izriet, ka sekas tam, ka nosūtītājas muitas iestāde netiek informēta par preču nogādāšanu galamērķa muitas iestādē, ir tādas pašas kā tam, ka galamērķa muitas iestādē netiek uzrādīts sūtījums. Šāda interpretācija atbilst mērķim nodrošināt, lai muitas iestādes rūpīgi un vienādi piemērotu noteikumus par muitas parāda piedziņu Kopienas pašu resursu ātras nodošanas interesēs (šajā sakarā skat. 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-104/02 Komisija/Vācija, Krājums, I-2689. lpp., 69. punkts).

79 Tādējādi, beidzoties nosūtītājas muitas iestādes noteiktajam termiņam, tiek uzskatīts, ka ir radies muitas parāds, un atbildīgais principāls tiek uzskatīts par tā parādnieku (šajā sakarā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā Komisija/Nīderlande, 72. punkts, un lietā Komisija/Vācija, 81. punkts).

80 Tādējādi ir jāuzskata, ka šajā stadijā eksistē pieņēmums par muitas parādu. Kā norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 69. punktā, šis pieņēmums ir atspēkojams. Līdz ar to, ja vēlāk izrādās, ka tranzītpārvadājums tika veikts likumīgi, atbildīgais principāls var atgūt samaksātās summas (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 88. punkts).

81 Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktā nosūtītājai muitas iestādei gadījumā, ja sūtījums nav uzrādīts galamērķa muitas iestādē, ir paredzēts pienākums paziņot atbildīgajam principālam "pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā līdz 11. mēneša beigām pēc Kopienas tranzīta deklarācijas reģistrācijas dienas".

82 Taču ir skaidrs, ka tas tā nav šajā lietā.

83 Šajā sakarā fakts, uz ko atsaucas Itālijas Republika, proti, ka tajā laikā pastāvēja T1 dokumenta eksemplāru vispārēja novēlota nosūtīšana nosūtītājai muitas iestādei, nevar ietekmēt muitas iestāžu paziņošanas pienākumu.

84 Tā kā Īstenošanas regulas 379. panta 1. punkta mērķis ir nodrošināt rūpīgu un vienādu piemērošanu noteikumiem par muitas parādu piedziņu, lai ātri un efektīvi varētu nodot Kopienu pašu resursus, paziņojums par pārkāpumu vai nelikumību katrā ziņā ir jānosūta pēc iespējas ātrāk, proti, tiklīdz muitas iestādēm kļūst zināms par minēto pārkāpumu vai nelikumību, tādējādi vajadzības gadījumā pirms šajā pantā paredzētā maksimālā 11 mēnešu termiņa beigām (pēc analoģijas skat. 2006. gada 5. oktobra spriedumus lietā C-377/03 Komisija/Beļģija, Krājums, I-9733. lpp., 69. punkts, un lietā C-312/04 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-9923. lpp., 54. punkts).

85 No iepriekš minētā izriet, ka Itālijas iestādēm bija jāpaziņo atbildīgajam principālam par attiecīgo tranzītpārvadājumu nelikumību Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktā paredzētajā termiņā, proti, ne vēlāk kā līdz 11. mēneša beigām pēc Kopienas tranzīta deklarācijas reģistrācijas dienas.

86 Saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. panta 2. punkta trešo teikumu dalībvalstīm ir jāuzsāk piedzīšanas procedūra šīs tiesību normas izpratnē, beidzoties šī panta 1. punktā paredzētajam trīs mēnešu termiņam, skaitot no paziņošanas dienas.

87 Ja atbildīgais principāls nav ticis informēts, kā tas ir šajā gadījumā, tad tam nav jāmaksā muitas parāds (šajā sakarā skat. 2008. gada 3. aprīļa spriedumu lietā C-230/06 *Militzer & Münch*, Krājums, I-1895. lpp., 39. punkts). Tomēr ir jāuzskata, ka, beidzoties šim termiņam, Kopienai rodas tiesības uz pašu resursiem. Šāda interpretācija ir nepieciešama, lai nodrošinātu, ka kompetentās iestādes rūpīgi un vienādi piemēro noteikumus par muitas parāda piedziņu Kopienas pašu resursu efektīvas un ātras nodošanas interesēs (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 69. punkts).

88 Arī sūtījumu, uz kuriem attiecas TIR karnete, kontekstā ir skaidrs, ka, beidzoties ierobežotajam termiņam, kāds tika noteikts preču uzrādīšanai, Itālijas muitas iestādes no galamērķa muitas iestādes nebija saņēmušas nevienu dokumentu par attiecīgo tranzītpārvadājumu īstenošanu.

89 Šādos apstākļos tām, līdz tiktu pierādīts pretējais, bija jāpieņem, ka preces nav tikušas uzrādītas galamērķa muitas iestādē. Šāda interpretācija atbilst Īstenošanas regulas 455. panta formulējumam un ir saderīga ar procedūru, ar kuru tiek pierādīta šī panta 2. punktā paredzētā tranzītpārvadājuma likumība.

90 Līdz ar to ir jāuzskata, ka šajā stadijā eksistē pieņēmums par muitas parādu. Tāpat kā Kopienas tranzītpārvadājumu gadījumā sekas tam, ka nosūtītāja muitas iestāde netiek informēta par preču nogādāšanu galamērķa muitas iestādē, ir tādas pašas, kā tam, ka nav pabeigta TIR karnetes procedūra.

91 No Īstenošanas regulas 455. panta 1. punkta un TIR konvencijas 11. panta 1. un 2. punkta sistēmiskas interpretācijas izriet, ka prasība samaksāt muitas parādu nepabeigtas TIR karnetes procedūras gadījumā principā ir jāiesniedz ne vēlāk kā trīs gadu laikā pēc datuma, kad ir apstiprināta TIR karnete (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Beļģija, 68. punkts).

92 Ja TIR karnetes turētājam un galvotājai apvienībai netiek paziņots par nelikumību viena gada laikā no minētās karnetes apstiprināšanas dienas, kompetentās iestādes nav tiesīgas prasīt galvotājai apvienībai samaksāt muitas parādu.

93 Lai arī Itālijas muitas iestādes nebija brīdinājušas galvotāju apvienību, ir jāuzskata, ka — beidzoties maksimālajam trīs gadu termiņam no TIR karnetes apstiprināšanas dienas — Kopienai radās tiesības uz pašu resursiem, lai nodrošinātu, ka kompetentās iestādes vienādi un rūpīgi piemēro noteikumus par muitas parāda piedziņu Kopienu pašu resursu ātras un efektīvas nodošanas nolūkā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 69. punkts).

94 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Itālijas Republikai saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktu bija jākonstatē Kopienu tiesības uz pašu resursiem un tās jāieraksta pašu resursu kontā saskaņā ar šīs regulas 6. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

Par nokavējuma procentiem

95 Jāatzīmē, ka šī prasība ir vērsta tikai uz nokavējuma procentu samaksu saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 11. pantu.

96 Taisnība, ka saskaņā ar šo tiesību normu par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus minētās regulas 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgajai dalībvalstij jāmaksā nokavējuma procenti, kas piemēro visam kavējuma periodam. Šie procenti ir maksājami neatkarīgi no iemesla, kādēļ šie resursi Komisijas kontā ir ierakstīti ar nokavējumu (iepriekš minētais 2005. gada 14. aprīļa spriedums lietā Komisija/Nīderlande, 91. punkts).

97 Komisija uzskata, ka šī tiesību norma ir piemērojama visiem kavējumiem, ierakstot pašu resursus Regulas Nr. 1552/89 9. panta 1. punktā minētajā kontā, neatkarīgi no kavējuma iemesla, un nav nepieciešams, lai būtu nodarīts arī reāls mantisks kaitējums.

98 Tomēr ir svarīgi atzīmēt, pirmkārt, kā to ir norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 90. punktā, ka saskaņā ar lielāko daļu dalībvalstu tiesībām nokavējuma procentiem ir sekundārs raksturs attiecībā pret pamatpienākumu.

99 Otrkārt, ir jāuzsver, ka no Regulas Nr. 1552/89 11. panta formulējuma skaidri neizriet, ka tajā paredzētie nokavējuma procenti ir piemērojami situācijās, kur vēlāk izrādās, ka pamatpienākums neeksistē. Taču, ja Kopienu likumdevējs būtu gribējis paplašināt minētās tiesību normas piemērošanas jomu arī uz šādām situācijām, tad tas to varēja skaidri paredzēt šajā tiesību normā, kas nav izdarīts.

100 Treškārt un visbeidzot, tā patiešām ir, ka Tiesa ir atzinusi, ka, kaut arī dalībvalsts muitas iestāžu pieļautas kļūdas dēļ parādniekam nav jāmaksā attiecīgā nodokļu summa, šāda kļūda neietekmē attiecīgās dalībvalsts pienākumu samaksāt nokavējuma procentus, kā arī prasījumus, kuri bija jākonstatē, nododot pašu resursus (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Dānija, 63. punkts).

101 Tomēr šī lieta atšķiras no iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Dānija tiktāl, ciktāl vēlāk izrādījās, ka sūtījumi galamērķa muitas iestādē tika uzrādīti laikus, kā rezultātā beidza pastāvēt muitas parādi. Tomēr, kā izriet no Lēmuma 88/376 un Lēmuma 94/728 2. panta 1. punkta b) apakšpunkta, tieši muitas parāds ir tas, uz kā pamata rodas Kopienu tiesības uz pašu resursiem.

102 Līdz ar to jākonstatē, ka muitas parādu neesamība šajā lietā nozīmē, ka Komisija nevar prasīt arī nokavējuma procentu samaksu saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 11. pantu.

103 Tādējādi prasība ir jānoraida kā nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

104 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Itālijas Republika ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]